

Sygn. akt II W 292/17

(...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2018r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: R. G.

Protokolant: Julia Starzak

przy udziale oskarżyciela publicznego ---

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 27 lutego 2018r., 19 kwietnia 2018r., 29 maja 2018r., 19 lipca 2018r. w Ś.

sprawy

Ł. K. (K.)

syna P. i C. z d. P.

ur. (...) w P.

obwinionego o to, że:

w dniu 27 maja 2017 roku około godziny 10:15 na (...) w miejscowości O., gm. K., kierując pojazdem marki S. (...) nr rej. (...) w terenie zabudowanym przekroczył dozwoloną prędkość 50 km/h o 58 km/h, jadąc z prędkością 108 km/h,

tj. o wykroczenie z art. 92a k.w.:

orzeka:

I. uznaje obwinionego **Ł. K.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, przy czym ustala, że przekroczył on dozwoloną prędkość o 54 km/h, jadąc z prędkością 104 km/h, tj. popełnienia wykroczenia z art. 92a k.w. i za to, na podstawie tego przepisu, wymierza mu karę grzywny w wysokości 400 zł (czterysu złotych);

II. na podstawie art. 119 § 1 k.p.w. i § 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia, obciąża obwinionego kosztami procesu, a w tym zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zwrot wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w wysokości 846,59 zł i na podstawie art. 21 pkt. 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierza mu opłatę w kwocie 40 zł.

UZASADNIENIE WYROKU

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 27 maja 2017 roku funkcjonariusze O. Ruchu Drogowego Komendy Powiatowej Policji w Ś. sierż. sztab. W. C. i sierż. sztab. T. P. pełnili służbę nieoznakowanym pojazdem m-ki K. (...)’D nr rej. (...). Radiowóz posiadał na wyposażeniu prędkościomierz kontrolny, tzw. videorejestrator, typu V. 1, nr fabr. 020, m-ki (...).

Dowód:

zeznania świadka W. C., k. 16 oraz nośnik z zapisem, k. 58a, 70,

zeznania świadka T. P., nośnik z zapisem, k. 139,

świadcstwo legalizacji ponownej, k. 4.

Około godz. 10.15 W. C. i T. P. poruszali się drogą krajową nr (...), jadąc w stronę O.. Po wjechaniu do miejscowości O. na wysokości tablicy wyznaczającej początek terenu zabudowanego, radiowóz policyjny został wyprzedzony przez szybko jadący samochód m-ki S. (...) nr rej. (...). Pojazdem tym kierował obwiniony Ł. K..

Dowód:

zeznania świadka W. C., k. 16 oraz nośnik z zapisem, k. 58a, 70,

zeznania świadka T. P., nośnik z zapisem, k. 139,

nagranie z videorejestratora, k. 19,

protokół odtworzenia nagrania z videorejestratora, k. 57.

W takiej sytuacji funkcjonariusze Policji, jadąc za samochodem m-ki S., wykonali pomiar prędkości urządzeniem V. na odcinku 200m, uzyskując średni wynik 108 km/h. Obwiniony Ł. K. poruszał się w tym czasie prowadzonym przez siebie samochodem z prędkością 104 km/h.

Dowód:

zeznania świadka W. C., k. 16 oraz nośnik z zapisem, k. 58a, 70,

zeznania świadka T. P., nośnik z zapisem, k. 139,

częściowo wyjaśnienia obwinionego Ł. K., nośnik z zapisem, k. 139,

nagranie z videorejestratora, k. 19,

protokół odtworzenia nagrania z videorejestratora, k. 57,

świadcstwo legalizacji ponownej, k. 4,

świadcstwa ukończenia kursów, k. 83 – 87,

opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych mgr. J. R., k. 89 – 104 oraz nośnik z zapisem, k. 139.

Po zakończeniu pomiaru policjanci dokonali zatrzymania pojazdu m-ki S., w związku z przekroczeniem przez kierującego dozwolonej prędkości jazdy w terenie zabudowanym. Funkcjonariusze Policji zatrzymali prawo jazdy Ł. K. i nałożyli na niego mandat karny w wysokości 400 zł i 10 pkt karnych. Obwiniony odmówił przyjęcia mandatu.

Dowód:

zeznania świadka W. C., k. 16 oraz nośnik z zapisem, k. 58a, 70,

zeznania świadka T. P., nośnik z zapisem, k. 139.

Obwiniony Ł. K. ma 32 lata, jest żonaty, posiada na utrzymaniu dwoje dzieci. Obwiniony prowadzi działalność gospodarczą, uzyskując miesięcznie 2.500 zł. Nie był karany sędownie za przestępstwa.

Dowód:

wyjaśnienia obwinionego Ł. K., nośnik z zapisem, k. 139.

Obwiniony Ł. K. w toku czynności wyjaśniających nie przyznał się do stawianego mu zarzutu i odmówił składania wyjaśnień. Podczas rozprawy głównej, podtrzymał swoje stanowisko, wyjaśniając że z pewnością nie kierował pojazdem z prędkością 108 km/h. Oświadczył przy tym, że przekroczył dozwoloną prędkość jazdy w terenie zabudowanym, poruszając się autem w granicach 80 – 90 km/h. Obwiniony dodał, że nie ma żadnego interesu aby podawać nieprawdę, jako że w związku z zatrzymaniem prawa jazdy na okres 3 miesięcy poniósł już wystarczające dolegliwości, przede wszystkim związane z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą.

Ponadto Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Ustalając stan faktyczny w sprawie, sąd oparł się na zeznaniach świadków W. C. i T. P., nie mając zastrzeżeń co do ich wiarygodności. W ten sam sposób sąd ocenił zgromadzone w sprawie dowody o charakterze materialnym, wymienione w pierwszej części uzasadnienia. I tak, jako w pełni miarodajny dowód w sprawie, sąd ocenił przede wszystkim zapis nagrania z videorejestratora oraz dokumenty dotyczące tego urzędnika i te potwierdzające fakt posiadania przez funkcjonariuszy Policji wiedzy odnośnie jego obsługi. Sąd wziął wreszcie pod uwagę opinię wydaną w sprawie przez biegłego z zakresu wypadków komunikacyjnych mgr. J. R., nie mając zastrzeżeń co do prawidłowości postawionych przez niego wniosków.

Mając z kolei na uwadze wyjaśnienia złożone przez Ł. K., sąd wziął je jedynie częściowo pod uwagę, tj. w takim zakresie w jakim przyznał się on do przekroczenia dozwolonej prędkości jazdy. Jednocześnie sąd uznał, że podana przez niego wartość przekroczenia nie zasługuje na uwzględnienie, pozostając w sprzeczności z tą, która wynika z wykonanego pomiaru. Zajmując powyższe stanowisko sąd uznał, że wyjaśnienia Ł. K., stanowią wyłącznie wyraz przyjętej przez niego linii obrony. W tym zakresie wskazać należy, że nie sposób podzielić stanowiska obwinionego jakoby przyznając się do przekroczenia prędkości jazdy, nie ma on żadnego powodu, aby zaniżyć jego wartość. Wręcz przeciwnie powyższa kwestia ma istotne znaczenie w sprawie, przede wszystkim wzięwszy pod uwagę wysokość grożącej Ł. K. kary grzywny oraz punktów karnych, które zostaną ostatecznie przypisane w ewidencji kierowców. Ponadto w razie gdyby sąd podzielił stanowisko obwinionego co do wysokości przekroczenia prędkości, niezasadne mogłoby się okazać zatrzymanie jego prawa jazdy, co otwierałoby mu ewentualną drogę do dochodzenia roszczeń cywilnoprawnych od Skarbu Państwa.

Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego sąd ustalił sprawstwo i winę Ł. K. w zakresie zarzucanego mu wykroczenia z art. 92a k.w. Jednocześnie sąd dokonał modyfikacji opisu czynu przypisanego obwinionemu, w stosunku do zawartego we wniosku o ukaranie. Sąd uznał, że Ł. K. kierując w dniu 27 maja 2017r. samochodem m-ki S. (...) nr rej. (...), na drodze krajowej nr (...) w miejscowości O., przekroczył dozwoloną w terenie zabudowanym prędkość jazdy, tj. 50 km/h o 54 km/h, poruszając się z prędkością 104 km/h.

Stwierdzając popełnienie przez obwinionego powyższego wykroczenia, sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania prawidłowości wykonanego pomiaru urządzeniem V. 1, jak również sprawności jego działania. Odnośnie tej pierwszej kwestii wypowiedział się biegły J. R., który nie stwierdził okoliczności wskazujących na uchybienia w wykonaniu pomiaru. Powyższe potwierdza analiza nagrania z videorejestratora, z którego nie wynika aby odległość pomiędzy pojazdem kierowanym przez Ł. K. a policyjnym radiowozem zmniejszała się, co mogłoby wskazywać na zafałszowanie uzyskanego wyniku. Również przesłuchani w sprawie funkcjonariusze Policji W. C. i T. P., nie stwierdzili aby praca obsługiwanego przez nich w dniu zdarzenia urządzenia kontrolno – pomiarowego, wskazywała na możliwość zaistnienia błędów. Świadek W. C. stanowczo podał na zgodność wskazania bieżącej prędkości na ekranie

videorejestratora z licznikiem radiowozu. Mając powyższy na uwadze sąd uznał, że wykonany w dniu 27 maja 2017r. pomiar daje wiarygodną podstawę do określenia prędkości z jaką obwiniony kierował samochodem m-ki S.. Jednocześnie sąd działając na korzyść obwinionego przyjął, że rzeczywista prędkość jego pojazdu wynosiła 104 km/h. Sąd wziął tu bowiem pod uwagę 3% margines dopuszczalnego błędu pomiaru (4 km/h), jaki przewiduje producent urządzenia pomiarowego, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Sąd wymierzając obwinionemu Ł. K. karę za popełnione wykroczenie, miał na względzie dyrektywy określone w art. 33 § 1 i 2 k.w., uwzględniając w szczególności znaczny stopień przekroczenia przez obwinionego dozwolonej prędkości jazdy. Sąd uznał, iż adekwatną karą do czynu obwinionego i osiągniętych przez niego zarobków jest grzywna w wysokości 400 zł i karę tę mu wymierzył.

Orzekając o kosztach procesu sąd obciążył nimi w całości obwinionego a w tym zasądził niego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 zł oraz kwotę wydatku poniesionego z tytułu pisemnej opinii biegłego, która to należność została ustalona w dacie wyrokowania.

SSR Radosław Gluza